

paa en fynsk Herregaard, der ikke laa langt fra det Hagenske Familjegods.

Men nu havde de passeret Sprogø, og stadig sad Gehejmeraadinden i sine egne Tanker, og Frøken Jytte vendte Ryggen til og saae paa Maagerne.

Han havde sine Grunde til ikke at vise sig altfor paagaende. Men nu kom Tilfældet ham til Hjælp. En Konduktør gik rundt for at efterse Billetterne, og da han kom til Fru Bertha, viste det sig, at hun havde lagt sin Haandtaske fra sig nede i Damekahytten.

I samme Øjeblik stod Karsten From ærbødigt foran hende og udbad sig „den store Naade“ at maatte være hende til Tjeneste.

„Aa, er det Dem! Goddag!“ sagde hun tørt. „Jo Tak, naar De endelig vil. Det er en brun Safianstaske. Blot De vil sige det til Jomfruen.“

Jytte havde ikke haft Anelse om hans Tilstedeværelse. Hun var bleven højrød i Hovedet ved Lyden af hans Stemme og mærkede til sin Ærgrelse, at hun var forvirret. Da Manden lidt efter kom tilbage og „ærbødigt knælende“ — som han sagde — overrakte Moderen Tasken, havde hun igen vendt sig mod Søen for ikke at være nødt til at hilse paa ham.

„Er De paa Vej til Skagen?“ spurgte Fru Bertha ham.

„Nej — desværre — jeg skal interneres paa Bækkelund. Gehejmeraadinden kender vistnok Stedet, — Grev Rønnovs Ejendom. Det er blevet mig beskikket at afmale Greven i laksrød Kammerherreuniform. Jeg elsker den Farve; men andet har jeg vist heller ikke at glæde mig til. Det skal være en meget ensomt levende Familie.“

Fru Bertha svarede ikke noget herpaa. Og hun sagde ham nu Tak for hans Ulejlighed paa en saadan Maade, at han var nødsaget til at trække sig tilbage.

Karsten From var ikke alene en kendt Maler men ogsaa en af Hovedstadens dristigste Kvindejægere, hvad dog ikke saa mange vidste. I Modsætning til de fleste andre Mænd af Faget, der aldrig kunde tie med deres Erobringer, ja for hvem det at kunne prale med dem i Grunden var Hovedsagen, var han tavs